

meie Zuhan ei olnud mitte kopikut raha ligi võtnud, sest et ta oma hobuse eest kaunist summa saada lootis. Ta tundis nüüd pikalise kõndimise ja kõnelemise päale sõõgisaldust, mida ta aga kuidagi ilma rahata kustutada ei suutnud.

Ka seda puudust märkasivad undsakad ja kolmas neist astus sedamaid jälle tema (Zuhani) juure ja ütles: „Nüüd tahame natuke süüa, tulge minuga ligi, ma saan Zeile üht hääd wõerastemaja näitama, kus meie kaaslased joodawa wiina pudelite juures istuwad ja ihukarastust wõtawad.“

Zuhan aga wastas temale tõt mõõda, üsna lihtsalt: „Mul ei ole wõimalik midagi süüa osta, weel vähem wiina juua, sest ma pole kottu raha ligi võtnud.“

„Noh, ega Zeie ometi tühja kõhuga seda pikka teed tagasi ei hakka minema. Zeie olete ju üks jõukas mees, saäl saan ma nõuu.“

Tahate Zeie mulle oma kana anda, siis lasen Zeile selle eest neli keedetud muna ja klaas

õlut ette tua, et ometi wõsinud ihu wõiksite karastada. Kas olete seega walmis?“

Zuhani kõht oli tühi ja isi oli ta ka ju wõsinud, mis pidi muud tegema, kuid wõttis seda wiimist wahetustgi tänuga wastu, andis oma kana ära ja läks undsakaga ühes.

Kui nemad nüüd laudas istusiwad, ei wõinud esimene undsakas, kes Zuhani kõige esite ta hobuse ära pettis, kes jällegi uude riidise oli ehtinud ja nüüd kui peenike härra wälja nägi, ennast enam pidada Zuhani wastu ütlemast: „Armas sõber! Mina olen täna juhtumise korral Zeie kauba toimetusi päält pidanud kuulma, ma pean Zeie wastu awalik olema ja ütleva, et ma ei tahaks wist küll mitte Zeie asemel olla, kui kodu lähete ja seda lugu oma naesele jutustate.“

„Kuida nõnda?“ küsis kartuseta ja ilma midagi paha aimamata Zuhan.

„Noh, ma mõtlen, ta ei saa seega wist küll mitte rahul olema,“ oli wastus, „ja saab küll tõeste walju müristamine tulema.“